

Ο ΜΥΡΙΑΝΘΟΥΣΗΣ

[σελις . . . καθυστερήσασα]

μακαρίτης! Είθε ο Μώμος ο άσπλαγχνος και ο Γέλως ο φιλοπαίγμων, οι όποιοι επί σαράντα τόσα έτη τον έσυραν από τό

ράσον, από την όμβρέλαν, από τό σάλι και τό υπογένειον, ειθε να βουδαθοϋν πλέον και να τον αφήσουν ήσυχον εις τον τάφον, όπου από τινων μηνών αναπαύεται ή πολυθασανισμένη καρικατούρα του και τό μουσίον του τό πολυκύμαντον. Έχρεώσται έκών άκων και εις τό 'Ημερολόγιον, ή μάλλον τό 'Ημερολόγιον του έχρεώσται δύο-τρεις φαιδράς και ξεκαρδικάς σελίδας, αφού ο μακαρίτης υπήρξε ο άκούσιος, ο άνύποτος και ο «διά βιαίας προσαγωγής» αναγκαστικός συνεργάτης όλων των σατυρικών και εύθυμογραφικών φύλλων. Άλλά τελευταίον εδιάσθη να πληρώση τό κοινόν χρέος, πριν πληρώση και τό ιδικόν μας, και αφού επλήρωσεν ο κακόμοιρος όλας τάς άμαρτίας, τους έξωφρενισμούς και τά μωρολογήματα, όσα έξεστομίσθησαν ή επενοήθησαν και έγράφησαν εις βάρος του και διά λογαριασμόν του!

* * *

Η αλήθεια όμως εινε ότι πρό τριάντα-πέντε έτών, πριν ακόμη ή σιλουέτα του εμφανισθή καλά-καλά εις τους δρόμους και τά γελοιογραφικά φύλλα των Άθηνών, ειχεν ο ίδιος εγκαινιάσει, αύτοπροσώπως και αύτόκλητος ο εύλογημένος, την επίσημον εμφάνισίν του εις την σάτυ-

ραν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Γενναίου Κολοκοτρώνη. Ἦτο νέος τότε, μόλις «ἄγων $1 \times 2 + 5$ στροφάς περὶ τὸν ἥλιον» (!) κατὰ τοὺς ἀλγεβρικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰδίου! Ἐξαφνα, χωρὶς νὰ ἔχη σοβαρὰς ἀφορμὰς κατὰ τοῦ ἐπιφανοῦς νεκροῦ, ἐνσκήπτει ἐξ ἐνέδρας — ἀπ' ἄμβωνος δηλαδὴ — καὶ τὸν προσφωνεῖ διὰ τῶν ἐξῆς ἀμιμνήτων :

«Ὁ Γενναῖε τῶν γενναίων τῆς γενναίας γενεᾶς τῶν γενναίων Κολοκοτρωναίων γενναία ἐκ τῶν γενναιοτάτων γενναιοκάροδος ψυχὴ!... ..!!!...!!!»

Ἐτελείωσε. Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ τὸν παραλάβουν τρεῖς ἔκτοτε γενεαί, νὰ τοῦ ξετινάξουν γενναιοτάτα τὸ βῆσον, νὰ τὸν καθίσουν εἰς τὴν μπερλίναν, νὰ γελᾶσουν, νὰ παίξουν, νὰ σαρκᾶσουν, νὰ γλεντήσουν, νὰ τοῦ φορτώσουν αὐτοδικαίως εἰς τὴν βράχιν ὅλας τὰς σπαρταριστὰς καὶ κλασικὰς ἀνοησίας, ὅσαι εἶχον λεχθῆ ἔως τότε, ὅσαι θὰ ἐλέγοντο εἰς τὸ μέλλον. Ἡ εὐθυμογραφία τὸν κατὰσχενεν ὀριστικῶς. Ποῦ νὰ τῆς ξεφύγῃ πλέον! Ἡ γελοιογραφία ὤρμησε, χωρὶς χρονοτριβὴν, καὶ τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ βῆσον, ἀπὸ τὸ μούς, ἀπὸ τὸ σάλι, ἀπὸ τὸ καλυμαῦχι, ἀπὸ τὴν ὀμβρέλαν — διότι ὅλα αὐτὰ μαζί, ἀλληλενδέτως καὶ ἀλληλεγγύως, ἀπετέλουν τὸ γελοιογραφικόν του διάγραμμα. Ἄν ἐφόρει κοντοβράκια ἢ βεδιγκόταν, ἂν ἐξύριζε τὸ σφηνοειδὲς ὑπογένειον καὶ ἐκαλλιέργει φαβορίτες, τίς οἶδε, θὰ ἐσώζετο πιθανόν. Θὰ ἐγίνετο ἴσως βλαχοδήμαρχος, καθηγητῆς, ὑπουργὸς τοῦλάχιστον, θανθῆς, προικοθήρας. Πόσους Μυριανθούσηδες σοβαροὺς, ὑπὸ ἄλλας γραμμὰς καὶ ἄλλο αὐστηρὸν ὕψος, δὲν τρέφει ἡ κλεινὴ πρωτεύουσα! Ἄλλὰ ἐκεῖνος ἔμεινε καρφωμένος εἰς τὸ status quo ante — εἰς τὸ μούς, εἰς τὸ βῆσον, εἰς τὸ σάλι, εἰς τὴν ὀμβρέλαν, χειμῶνα - καλοκαίρι. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχεν ἀναλάβει διὰ συμβολαίου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φαιδρύνῃ ἀδιακόπως τὸ νοῆμον κοινὸν καὶ τὴν γενναίαν φρουράν . . .

* *

Ἐν τῇ μεταξὺ διήλθον ἀπὸ τὴν σκηνὴν καὶ ἄλλοι τύποι ξεκαρδιστικώτατοι — ὁ Δε Κάστρος (δράμα εἰς πράξεις 5, φράγκα 5, φάσκελα 5), ὁ Δεμονῆς, ὁ Σαμφάκος, ὁ Μήλας, ὁ Μελαχροινὸς καὶ ἄλλοι ἐπιφανεῖς ἀστέρες. Ἄλλὰ ὁ Μυριανθούσης τοὺς ἐπεσχίασεν ὅλους. Ἡ γελοιογραφία δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς ἀποκρυσταλλώσῃ ὅπως αὐτόν. Ὁ Μυριανθούσης ἀπέμεινε τὸ σύμβολον καὶ ὁ ὑπεύθυνος πάσης κουταμάρας, πάσης παρακρούσεως, πάσης εὐθύμου ἠλιθιότητος καὶ κάθε φαιδροῦ ἀνεκδότου. Κανεὶς πλέον ἄλλος Ρωμηὸς δὲν ἔλεγεν ἀνοησίας καὶ παραλογισμούς. Μόνον ὁ Μυριανθούσης! Αὐτὸς εἶχε τὸ μονοπώλιον. Ὅλα τὰ παράξενα, τὰ ἐξωφρενικά, τὰ ἀκαταλόγιστα, τὰ δρομοκαίτεια ἐτοποθετοῦντο εἰς τὸ στόμα του ἢ — καλλίτερα — ὑπὸ τὸ προνομιοῦχον ὑπογένειόν του. Αἱ Ἀθηναίαι, αἱ Ἐπαρχίαι, ἢ Ἑλλάς, τὸ Πανελλήνιον ὄλον, τοῦ εἶχαν φορτώσει τοῦ κακομοίρη κάθε εἶδους κουταμάραν καὶ ἀερολογίαν. Ἄλλὰ καὶ αἱ Μοῦσαι αἱ παμπόνηροι δὲν τὸν ἀφήκαν ἤσυχον! Τὸν ἐκορόϊδευσαν καὶ αὐταί.

Και ἐξεκαρδίσθησαν μαζί του. Διότι — πρέπει νὰ σημειωθῆ διὰ τὴν ἱστορίαν — ὁ Μυριανθούσης ὑπῆρξε καὶ ὀλίγον τι ποιητής. Ἦτον ὁ συχωρεμένος ὀλίγον τι ἀπ' ὅλα. Ὀλίγον τι ἱερωμένος, ὀλίγον τι ἱεροκῆρυξ, ὀλίγον τι κοσμικός, ὀλίγον τι ῥήτωρ, ὀλίγον τι δάσκαλος, ὀλίγον τι συγγραφεύς, ὀλίγον τι λογιώτατος καὶ ὀλίγον τι στιχουργός. Διέπραξεν ὄχι μόνον ἐπικηδεῖους καὶ ὀνομαστικὰς ἀπολύτους ἀλλὰ καὶ ὁμοιοκαταληξίας ἀξιεπαίνως ἀρθριτικὰς. Κατὰ τὴν νεανικήν του βράσιν, εἰς τὸ πρῶτον κόχλασμα τῆς ἐξωφρενικότητός του, εἶχε χωθῆ ὑπὸ τὰ βράσα του καὶ ἄλλος πειρασμός — ὁ Ἔρωσ. Αὐτός, ὁ μικρὸς κακοῦργος, τοῦ εἶχεν ὑπαγορεύσει καὶ τοὺς ἐξῆς στίχους, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν ὁποίων ἐφρικίασαν, λέγουσι, ἐκ ζηλοτυπίας καὶ αὐτὰ τὰ κεκοιμημένα ὄστα τοῦ Ἐξαρχοπούλου :

Ἔλενη Πηλειάδου, κόρη εἶσαι τοῦ ἠλίου καὶ οὐχὶ τοῦ Ἡλιάδου τοῦ πατρὸς τῆς ὑψηλίου!! ..	καὶ ὡς Θωμᾶς ἐφρόνον καὶ τὸ φρεῖδι καταφρόνον, ἕως οὗ τὴν χεῖρα βάλω ὅπως κἂν τὸ μέλαν πάρω...
... Ἀλλὰ τὸ φρεῖδι σου τὸ μελανὸν τὸ ἐθεώρουν ὡς πλαστὸν	πλὴν εἰς μάτην! Δὲν τὸ παίνομ! φύσει εἶνε βεβαμμένο!...

**

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Μυριανθούσης ἦτο κατὰ βάθος ἀγαθὸς καὶ ἀνεξίκακος ἄνθρωπος. Ποτὲ δὲν ἐπείραξε κανένα. Ποτὲ δὲν ἐγόγγυσε, ποτὲ δὲν διεμαρτυρήθη. Σιωπηλὸς καὶ μὲ μάτια αἰωνίως ἐξάλλα, ὡσάν ἀφηρημένα, ὡς νὰ εἶχαν ἀφυπνισθῆ ἐκείνην τὴν στιγμήν, περιῆγε τὴν μαρτυρικὴν του σιλουέταν ἀνά τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὸ κιτρινωμένον βράσον, τὸ ξεθωριασμένον σάλι, τὴν ξεβαμμένην κλασικὴν ὀμβρέλλαν, καὶ τὸ ἀποφυλλισθὲν του μούσιον, ὀστεώδης, ἀπεξηραμμένος, κυρτὸς ὑπὸ τὸ γῆρας καὶ τὰ σκώμματα, σκορπίζων ἐν τούτοις μέχρις ἐσχάτων τὴν θυμηδίαν καὶ τὸν γέλωτα καὶ φαιδρύνων τὸ μέγα αὐτὸ ἀδηφάγον καὶ βουλιμιῶν θηρίον — τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν.

Τίς οἶδε ποία κρυφὴ καὶ ἄγνωστος τραγωδία πείνης καὶ κακουχίας καὶ στερήσεων ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν ζῶσαν ἐκείνην καὶ περιπατοῦσαν γελοιογραφίαν!

**

Ὁ θάνατος, ὁ εὐπλαγχνὸς λυτρωτής, κατεβίβασεν ἐπὶ τέλους τὴν αὐλαίαν καὶ ἠ εὐθυμὸς τραγωδία ἢ διεξαγομένη ὑπὸ τὰ γέλια, τὰ σκώμματα καὶ τὰ χάχανα τοῦ κοινοῦ, ἔληξεν εἰς μίαν θλιθερὰν γωνίαν τοῦ Δημοτικῶ Νοσοκομείου, ὅπου

ἀπέθανεν ἀπὸ γάγγραιναν, συνοδευθεὶς εἰς τὴν αἰωνίαν του κατοικίαν ἀπὸ τὰ τελευταῖα μειδιάματα, τοὺς νεκρωσίμους καγχασμοὺς καὶ τὰς χονδροειδεῖς ἀστειολογίας τῶν νεωκόρων καὶ τῶν νεκροθαπτῶν του.

Καὶ τὸ μέγα ἀκροατήριον, ἀφοῦ ἐχειροκρότησε φαιδρότατα καὶ τὴν τελευταίαν πράξιν, ἐστράφη νὰ εὕρῃ νέα θεάματα, νέα θύματα καὶ νέους—βρασοφόρους ἢ μὴ—Μυριανθούσηδες! . .

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ*

ΜΕ γλυκὲς γλυκὲς κουβέντες
ἐνηχιώθηκα μιὰ ἡμέρα
ἔς ἓνα σπύρι φίλικό,
καὶ νὰ φύγω δὲν μποροῦσα,
τί χαλάζι! τί ἀέρας!
τί κακὸ ἔξαφνικό!

Μοῦδωσαν ἓνα κρεββάτι
ποῦ ἴτροπέμονι νὰ πλαγιάσω,
τί κρεββάτι ἐνγενικό!
τί ὠραία κουνουπιέρα!
τί σεντόνια! τί μεγάλο!
τί ζεστό! τί μαλακό!

Πλάγασα τὸ κάτω κάτω,
κ' ἐλογάοιχα ὁ καυμένος
πῶς θὰ κοιμηθῶ καλά,
Ὅταν ἔξαφνα μὲ πιάνει
μιὰ φαγούρα, ποῦ λειοῦμαι
πέντε πιδαμὲς ἠηλά!

Σὰν νὰ μοῦπιναν τὸ αἶμα
χίλιοι ψύλλοι, χίλιαι σκνίπες,
καὶ κουνουπία καὶ κοριοί,
τί νὰ κάμω, τί νὰ γίνω,
ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ μείνω,
τί κατὰρα, τί ὀργή!

Τί τοὺς ἔκαμα, τί θέλουν—
συλλογίστηκα μοῦ φάνη
ἢ αἰτία φυσική:
Τοῦτοι ὅλοι οἱ διαβόλοι
ποῦ μὲ πολεμοῦνε τόσο
ἴσως θᾶνε ἀρσενικοί.

Κ' ἐπειδ' εἶνε μαθημένο
κάθε βράδυ νὰ θαυμάζον
κοριτσιόστικο κορμί,
ἐθνυμώθησαν οἱ φίλοι,
καὶ τὰ γένηια μου θὰ εἶνε
τοῦ θυμοῦ των ἀφορμή.

Πάλι κῦτταξα τὸ στρωμα
καὶ δὲν εὔρισκα κανένα . . .
δὲν ἤξεύρω τί νὰ πῶ . . .
Εἶδα πῶς κανεὶς δὲν φταίει,
τὴ φαγούρα πῶς τὴν ἔχει
τὸ κρεββάτι μοναχό . . .

Φίλοι μου, σᾶς ἐξορκίζω,
ἂν καὶ τύχη ἔς τὴ ζωὴ σας
νὰ πλαγιάσετε ἄλλου,
ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ
νὰ μὴ κοιμηθῆτε, ὄχι,—
σὲ κρεββάτι κοριτσιού.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

* ΣΗΜ. Τὸ πλήρες χάριτος καὶ πρωτοτυπίας εὐφυέστατον ποιημάτιον τοῦτου τοῦ διαπρεποῦς ἱστορικοῦ καὶ λογογράφου κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, ἀγνωστον βέβαια εἰς τὸ πολὺ κοινόν, παραθέτομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἡμερολογίου». Ἀνήκει εἰς τὴν συλλογὴν «Ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς μου», ἣν νέος πολὺ ἐν ἡλικίᾳ μήπω εἰκοσαετῆ ἐγραψεν ὁ φίλος ποιητής, καὶ ἣτις ἐβραβεύθη ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1873.